

vel kézenfekvőbb okok is szükségessé tehetik a műveknek történő címadást. Egy mű sokfelé megfordul, miután kikerül a műteremből, és megtalálja végleges helyét: kiállításokon, kereskedőknél, műgyűjtőknél, ahol könnyen elkeveredhet, ha nincs beazonosítva a címe által: erre szolgál a cím az alkotás „személyi igazolványaként”. „A tökéletesen absztrakt mű is megkövetelheti, hogy elolvassuk a címét, csak ezután engedje meg, hogy minden zamatát megízleljük. Címre mindenképpen szükség van ahhoz, hogy azonosíthassuk a műveket a beszélgetés és a kutatómunka során, de egyáltalán nem szükségszerű, hogy maga a művész legyen a cím adója” – olvashatjuk MICHEL BUTOR *A szavak a festészetben* című könyvében.

A címeknek számos forrásuk lehet az alkotók személyiségétől függően; van, aki elsősorban saját fantáziáját használja a címadásában, de vannak, akik más műfajokból emelnek át címekeket, hogy azok a műalkotással kapcsolódva egy újabb kontextusba kerüljenek. Időrendiségét tekintve van, akinél egyszerre születik meg a cím a művel, de az alkotások legtöbbször elkészültük előtt vagy után kapnak címet. Egy-egy szófordulat, kifejezés vizuális formákba öntésének vágya is megmozgathatja az alkotói fantáziát, főleg, ha megrendelésről van szó, vagy adott témával kapcsolatos munkát kell létrehozni egy tematikus kiállításra.

Hogyan vélekedik maga Kovács Géza a jó címről? Szerinte a címek kitalálása is alkotó folyamat, tele tépelődésekkel és bizonytalansággal, amíg meg nem nyugszik az ember, hogy jó címet adott a művének. „Ha jó és igaz a cím, akkor az vonzóvá tudja tenni a műhöz való közeledésünket. A címadás nem is olyan könnyű feladat, ha az ember felelősen gondolkodik, és meg is akarja találni azt a szót, amely tömören jellemzi művének üzenetét, ezért olyan fontos, hogy az találó legyen.”

Úgy érzem, joggal mondhatjuk, hogy ez teljes mértékben sikerült az alkotónak: címeivel méltán támasztja alá vizuális mondanivalóját, támpontot nyújtva az absztrakt művek befogadásával küszködő közönségének. Az elmúlt évtizedekben a művész számos hazai és nemzetközi, egyéni és csoportos kiállításon való szereplése, valamint rangos állami kitüntetései is bizonyítják közönsége szeretetét, valamint szakmai elismertségét. Ezek tudatában kérem, fogadják szeretettel Kovács Géza 125. egyéni kiállítását, és kívánom, hogy találják meg a művek – Önök számára legfontosabb – értelmét!

Köszönöm a figyelmet!

Elhangzott a megnyitón, Alsónémedi, 2017. 12. 02.

Wernke Bernát

fogd lantodat

a derekasodó zöldek is
végzetükbe léptek
a parkban,

szörnyen... hát
fogd lantodat, s ne engedd
e menetet

szunnyatagába veszni,
sivár feszüléseibe, harcokként
lépj, siklataiból szép
színét kimenekítvén...

zajba ölődött

lecsúszottsága jelképe,
most sarába zuhantatva
óvta, valahogy
teljes hivalkodóba, ...de
megindult rá, mozduló
hajója, a lány kelyhét
dobódó illatában... és
nyitódott a hangok – nem
számított többet, egykor
zajba ölődött mivoltuk...

könnyületében...

és a korrábbi aljzat
szennye, felejtődött –
mikor fejét, keblén pihentette...
mikor mosolya foltja, rúzs
illatát, ajkáról ámulatba
harangoztatja...

erre térően merész

...a kút hallgatagsága
homlokára hullott, nem
zörgette láncát a szél, nem
volt már erre térően merész –
légét lobogtatva szerteszt...

minden néma volt... a ragyogatok
járta, már a homályba bomlott... de
holnap reggelre, minden bűvöletbe
búj... mikor a vödör, a
rá csodálkozó arcokkal,
a kelő nap
csontjaiban honol...